

Podobenství o rozséváči

Javorník, 3.4.2011

Čtení: L 8, 4 – 10; Text: L 8, 11 – 15

Je jaro a to je období, kdy se seje na poli či na zahrádce, aby se pak v létě sklízela úroda. Pán Ježíš o tom jednou vyprávěl podobenství, které máme dnes i my spolu s NŠ na programu. Podobenství o rozséváči.

Na pole vyšel rolník, aby rozsíval semeno. K pasu si přivázal zástěru a naplnil ji zrním. Pomalu přecházel po poli sem a tam a rukou rozhazoval zrní kolem sebe. Na každý kousek pole se měl dostat příslušný díl zrn. Dobře zaseté obilí mělo zdárně vzejít, vyrůst a uzrát. Na dobré úrodě záleží. Ze zrní bude mouka na chléb i příští setba.

Rolník neztrácel čas zbytečným zkoumáním, jestli všechno zrní padlo přesně jen do určené půdy. Neřešil jako my, jestli roznášet sborový časopis jen členům sboru nebo i jejich sousedům. Ale je pravda, že zrním zbytečně nemrhal a nespál ho schválně tam, kde by to nebylo k ničemu. To by bylo, jak kdysi řekl Ježíš, házení perel sviním. Nicméně ztrátám se ani tak nevyhnul. Tak se stalo, že při setí na kraji pole padla některá zrna na přilehlou cestu. Tam nemohla zakořenit; buď je rozšlapali lidé, nebo je sezobali ptáci. Jiná zrna padla do mělké půdy na skále, která byla obzvláště vyhrátá. Dobře se jim tam dařilo a zrna rychle vzklíčila. Ale pak začalo pálit slunce a půda rychle vysychala. Kořínky uschly a rostliny zašly. Jiná zrna padla sice do dobré půdy, ale rostlo tam i trní a bodláčí. Slabé rostlinky obilí neměly šanci obstát v konkurenci silných plevelů, které jim ubíraly živin, světla i vláhy. A tak ani z těchto semínek nic nevzešlo. Žádný rolník ale nepočítá s tím, že musí vzejít všechno zrní, které rozhodí. To, že vítr něco odvane pryč, ho nesmí odradit. V knize Kazatel (11,4) je psáno: „Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet.“ Rolník určitě nesel zbytečně. Vedle špatné půdy tu byla i půda dobrá: kyprá, hluboká, čistá. V ní zrna pěkně rostla a přinesla bohatý užitek.

Každé podobenství něco znamená. Co tedy znamená podobenství o rozséváči?

Někteří lidé jsou jako ta tvrdá cesta vedle pole: Jak vypadá polní cesta? Je udusaná, protože po ní chodí lidé. Je uježděná, ubitá, lidmi ušlapaná. Proto je tvrdá. Takové je srdce některých lidí. Ubité, ušlapané, protože po nich nemilosrdně lidé šlapou a oni se pak stávají tvrdými, otupělými. Mají kolem sebe tvrdou slupku a nic k jejich srdci nepronikne. Nejsou schopni slyšet a důvěřovat. Proto mají pochybnosti i o Božím slovu. Nemají k Bohu důvěru. A pochybnosti jsou jako ptáci, kteří se sletují a vyzobávají všechna dobrá semínka. Všechny pochybnosti o Božím slovu svědčí o ztrátě důvěry, která je základním předpokladem k tomu, aby lidský život nesl dobré ovoce.

Jiní lidé jsou opační. Hned a snadno všemu věří. Rychle pro něco vzplanou. Pro všechno se lehce nadchnou. Jsou jako mělká vyhrátá půda na skále. Ta skála tu není obrazem tvrdosti, ale obrazem mělkosti, povrchnosti. Všeho stačí jen trochu. Trocha hlíny, trocha vláhy, a rostlinka velmi rychle vzejde. To jsou ti rychle nadšení křesťané, kteří mají víru jen jako zábavu. Ale nejsou v ní hluboce zakořenění. Nechtějí se vázat na žádnou tradici. Jsou to křesťané bez kořenů. Rychle uvěří, ale také rychle víru opouštějí a velmi snadno jdou zase za něčím jiným, když je buď něco jiného osloví, nebo když víra pro ně přestane být zábavná a začne jim přinášet těžkosti. Pak velmi snadno podlehnou pokušení víru opustit a jdou o dům dál.

Pak jsou tu lidé, u nichž Boží slovo padá doprostřed trní. To jsou lidé, kteří toho mají v životě moc. A přerůstá jim to přes hlavu. A nedovedou se mnoha věcí zbavit, nedovedou je odmítat. Zvláště dnes je toho kolem nás tolik – tolik informací, aktivit, příležitostí, zájmů, zálib až i závislostí, jakých dřív ani nebylo, že zbožnost ani nemá možnost. Přitom i zbožnost potřebuje prostor a čas. Neroste sama od sebe. Je to citlivá rostlinka. A potřebuje kultivovat. Kolem ní je dravý plevel, který s ní soupeří o živiny, o vláhu a má převahu. Je to nerovný konkurenční boj. Ale kdo si nechá svou zahrádku zaplevelit, komu se nechce v záhonech třídit a jednotit, ten se může s úrodou rovnou rozloučit.

Nakonec je tu ale i dobrá země. Co je to pro zemědělce dobrá země? Je to země zkyprěná, provzdušněná, zoraná, zrytá, odpočinutá, prohnojená, prostě zkultivovaná. Už samotná její příprava před osetím dala někomu velkou práci. Orba či rytí je převrácení naruby. Aby se to, co bylo vespod, dostalo nahoru a naopak. Naše srdce, aby se stalo pro Boží slovo úrodnou půdou, se musí ze všeho nejprve obrátit! Písmo praví, že přirozený, neobrácený člověk vůbec nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat. Boží slovo do jeho života vůbec nezapadá. Takový člověk hledí, ale nevidí a slyší, ale nechápe. Semeno Božího slova, aby přinášelo dobrou úrodu, potřebuje také dobrou, kyprou, přerytou zem, dostatek prostoru, času, slunce a vody. Naše srdce proto musí být provzdušněno Duchem svatým, potřebuje nutně slunce Boží lásky, musí poskytovat určitý čas pro ztišení ve skrytu duše, ale i prostor pro rozvinutí plodů víry. Co je ztvrdlé, musí se změkčit, musí se zryt, a musí se doplňovat správné živiny a prvky. A pak je potřeba mít i dostatek trpělivosti, než ze setby něco vyroste a uzraje.

Zemědělec ví, že na poli je spousta práce, která je naprosto nutná a bez níž není úroda. Ale zároveň ví, že v zemědělství vlastně ani na té sebelepší snaze v posledu nezáleží. Tak je to i s námi. Ani my nesmíme své srdce zanedbávat, ale musíme se o něj starat, musíme svůj duchovní život kultivovat, abychom přinášeli užitek lidem i Bohu. Ale stejně nakonec víme, že přineseme-li nějaký užitek, pak je to vlastně zásluha Boží, neboť, jak říká Písmo, je to on, kdo v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen.

Modlitba: *Pane, Tvé Slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kosti a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Dej, ať jsme pro tvé slovo vnímaví, ať jsme jako úrodná půda, která přináší užitek. Učini z nás pak činitele slova a ne posluchače tolika. Amen.*